

Egy hullámhosszon

Nem vagyok vátesz, inkább azt hiszem, jól imádkoztam. Az elmúlt héten még csupán szorongó reménykedéssel írtam arról, hogy Kondor Katalint választhatják meg a Magyar Rádió elnökének. A döntés azóta megszületett.

Nem akarom önmagamat ismételni, de ez a döntés pozitív értelemben sorsdöntő lehet a józan nemzeti kultúra iránt elkötelezett rádióhallgatók számára. A rendszerváltás óta (vagy még jóval régebb óta) először kerül igazi szakértő a közszolgálati rádió élére. Ráadásul olyan valaki, akinek nem a '94-es „kék szalagos” demonstráció résztvevői adják a napiparancsot. Kondor Katalinnak – néminemű munkakapcsolatunk alapján állíthatom – senki sem adhat napiparancsot. És ez így van rendjén.

Első nyilatkozatai alapján „ki akarja tisztítani” a három adó profilját, rendet és békét kíván teremteni a Bródy Sándor utcában... De ez nem is lényeges. Legalábbis a hallgató, a kívülálló laikus számára ez kínaiul hangzik. A tisztességes, „emberi fogyasztásra” alkalmas gondolat végleges térnyerése a rádióban – ez a lényeg.

Talán most eljön az a kor, amikor teljesítmény nélkül, pusztán nyilvánvaló pártszimpátia okából nem lehet valaki rádiós sztár. Előtte a kép, amint a baloldali közírók már most csavarják be a papírt az írógépbe, és elkezdik a partizánharcot. Szó esik majd a szerda reggeli miniszterelnöki interjúkról (az előző kurzus alatti tévés Horn-reklámműsorok természetesen el lesznek fedelve), megszólal majd Wisinger István MUOSZ-elnök is, aki szerint csak Rángos Katalin és Győrffy Miklós ért a rádióhoz (Miért, könyörgök?!), és az is kiderül majd, hogy a baloldal el van nyomva a Magyar Rádióban (ennek csak minden felmérés mond ellent).

Nyilván valami külföldi médiaszakértőt is ideárgatnak majd, aki mondani fog néhány épületes marhaságot, szegény, nem tehet róla, hiszen csak **Eörsi István**, Wisinger és Bolgár véleményét fogja meghallgatni.

Nem lesz könnyű meccs, annyi szent. De azért sok szerencsét, és jó munkát, elnök asszony!

Galsai Dániel